

PRAG 11

GILLETTEINTERNATIONAL

Am ajuns la sfârșitul acestor praguri în același fel în care am ajuns la multe locuri ale vieții mele.

Nu urmând o hartă perfectă.

Urmând un fir.

Uneori vizibil.

Uneori invizibil.

Uneori destul de puternic ca să mă călăuzească.

Uneori subțire ca o amintire.

Când am început acest drum nu construiam o saga.

Nu proiectam un sistem.

Nu încercam să las o urmă.

Încercam pur și simplu să înțeleg.

Să înțeleg de ce unii oameni continuă să trăiască în noi.

Să înțeleg de ce anumite experiențe nu ne părăsesc.

Să înțeleg de ce unele răni devin învățături.

Să înțeleg de ce timpul ia multe lucruri, dar nu pe toate.

Fiecare prag pe care l-ai trecut povestește o parte a acestei căutări.

Nu o teorie.

Nu o filozofie.

O căutare.

Pentru că viața nu mi-a dat niciodată adevăruri definitive.

Mi-a dat întâlniri.

Oameni.

Responsabilități.

Pierderi.

Călătorii.

Boli.

Renașteri.

Și din fiecare dintre ele am încercat să extrag o semnificație.

Nu întotdeauna am reușit.

Dar am continuat să încerc.

Odată cu trecerea anilor am înțeles că GILLETTEINTERNATIONAL nu se naște dintr-o marcă.

Nu se naște dintr-o întreprindere.

Nu se naște nici măcar dintr-o familie.

Se naște dintr-o întrebare.

Cum poate o viață să străbată epoci, țări,
culturi și oameni fără să-și piardă propria
identitate?

Răspunsul nu l-am găsit în rezultate.

L-am găsit în relații.

Pentru că fiecare ființă umană este produsul
unui dialog.

Nimeni nu se construiește singur.

Nimeni nu crește singur.

Nimeni nu se salvează singur.

În spatele fiecărui drum există o mulțime
invizibilă.

Și ajuns aici vreau în sfârșit să o recunosc.

Vreau să mulțumesc tuturor oamenilor care au
lăsat o urmă pe drumul meu.

Celor care au rămas.

Și celor care au trecut doar pentru o bucată de
drum.

Celor care m-au învățat.

Și celor care m-au pus la încercare.

Celor care m-au iubit.

Și celor care m-au contrazis.

Celor care mi-au dat oportunități.

Și celor care m-au învățat să mi le construiesc
singur.

Îi mulțumesc bunicului meu.

Tatălui meu.

Mamei mele.

Pentru ceea ce au transmis fără să fie nevoie
să-l explice.

Îi mulțumesc familiei mele.

Pentru că a împărțit cu mine nu doar zilele
ușoare, ci mai ales pe cele grele.

Le mulțumesc femeilor care au trecut prin
viața mea.

De multe ori au văzut înaintea mea ceea ce se
întâmpla.

De multe ori mi-au înapoiat un adevăr pe care
singur nu aș fi reușit să-l văd.

Le mulțumesc colegilor întâlniți de-a lungul
drumului.

Directorilor.

Funcționarilor.

Muncitorilor.

Colaboratorilor.

Clienților.

Prietenilor.

Necunoscuților.

Pentru că toți, în moduri diferite, m-au învățat ceva.

Le mulțumesc țărilor care m-au primit.

Orașelor care m-au găzduit.

Culturilor care mi-au arătat perspective diferite.

Mi-au amintit că lumea este mult mai vastă decât convingerile noastre.

Le mulțumesc oamenilor care au suferit alături de mine.

Pentru că durerea împărtășită învață lecții pe care succesul nu le cunoaște.

Le mulțumesc și celor care au plecat.

Absențele lor au contribuit la formarea omului care am devenit la fel de mult ca prezențele.

Mulțumesc încercărilor.

Căderilor.

Bolilor.

Eșecurilor.

Fricilor.

Noapților grele.

Întrebărilor fără răspuns.

Pentru că de fiecare dată când ceva se rupea,
ceva mai autentic ieșea la iveală.

Astăzi nu mai cred că o viață se măsoară prin
ceea ce cucerește.

Cred că se măsoară prin ceea ce transmite.

Prin ceea ce lasă în ceilalți.

Prin ceea ce face posibil.

Prin ceea ce continuă să trăiască atunci când
autorul ei nu mai este în centrul scenei.

Dacă am devenit ceea ce sunt, nu este meritul
unei singure decizii.

Nu este meritul unei singure calități.

Nu este meritul unei singure persoane.

Este rezultatul a mii de contribuții.

De întâlniri.

De gesturi.

De cuvinte.

De exemple.

De prezențe.

Această operă poartă numele meu.

Dar nu îmi aparține doar mie.

Aparține și tuturor celor care, conștient sau
inconștient, au lăsat o amprentă de-a lungul
drumului.

Poate tocmai acesta este semnificația finală a
GILLETTEINTERNATIONAL.

Nu o poveste personală.

Nu o celebrare.

Nu o concluzie.

Ci o recunoaștere.

Recunoașterea că fiecare ființă umană este o
construcție colectivă.

O sumă de relații.

O geografie de influențe.

O memorie în mișcare.

Și dacă în aceste pagini ai găsit ceva ce îți
aparține, atunci această poveste nu mai este
doar a mea.

A devenit și puțin a ta.

De aceea nu închei cu un rămas-bun.

Închei cu recunoștință.

Pentru toți cei care m-au ajutat să devin ceea
ce sunt.

Pentru toți cei care au mers alături de mine.

Și pentru toți cei care vor continua călătoria.